

i mindst muligt omfang giver anledning til forurening.

Det har herved været hensigten i almindelighed at fastslå det allerede accepterede grundprincip, at den, der forurener, selv må afholde de omkostninger, der er forbundet med at begrænse, eventuelt eliminere forureningen. Ved vurderingen af, hvilke forureningsbekæmpende foranstaltninger den ansvarlige for en sådan virksomhed bør træffe, skal det efter bestemmelsen lægges til grund, at der bør disponeres i overensstemmelse med de mest effektive og moderne tekniske metoder til forureningsbekæmpelse.

Det bemærkes, at bestemmelsen i § 3 ikke alene omfatter virksomhed, der er knyttet til anlæg på en bestemt fast ejendom, men al aktivitetsudfoldelse, som vil kunne medføre forurening, jfr. § 1, stk. 2 og § 2. Bestemmelsen indebærer en anvisning til i princippet alle om ved aktivitetsudfoldelse i størst muligt omfang selv — og uden at anvisning fra myndighedernes side er nødvendig — at tage miljøbeskyttelsesmæssige hensyn. Ansvar for miljøbeskyttelsen søges på denne måde i en vis forstand placeret hos alle samfundets medlemmer.

Til § 4.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, findes grundlaget for sundhedskommissionernes og embedslægenes virksomhed i dag overvejende i de gældende sundhedsvedtægter. Disse vedtægter, der i et vist omfang udviser forskelle fra kommune til kommune, indeholder en række bestemmelser, der tilsigter at beskytte mennesker imod en række forhold, der bl. a. er karakteriseret ved udtryk som „sundhedsfare“, „andre væsentlige ulemper“ eller „sanitære ulemper“.

Nogle af disse bestemmelser giver eksakte forskrifter for sådanne indretninger, som erfaringsmæssigt har givet anledning til ulemper eller uhygiejniske forhold. Andre bestemmelser, specielt normal-sundhedsvedtægtens § 30 i relation til næringsbrug og visse bestemmelser om bl. a. gener fra dyrehold, forbeholder mere generelt sundhedskommissionen en ret til indskriden.

Man kan således groft taget skelne mellem på den ene side regler som hjemler sundhedskommissionerne adgang til indgreb, såfremt der konstateres ulemper for omgivelserne, specielt ulemper hidrørende fra næringsbrug, men også fra visse andre aktiviteter, og på den anden side hygiejnisk begrundede regler af overvejende forebyggende karakter. Sidstnævnte regler har først og fremmest til hensigt at sikre en nedre grænse for den hygiejniske standard i almindelighed, f. eks. visse bestemmelser om

dyrehold, stalde, møddinger, omstrejvende dyr, vandforsyning, spildevand, begravelsesvæsen og skadedyr.

Andre bestemmelser i sundhedsvedtægterne vedrører en række indbyrdes forskellige forhold, såsom levnedsmiddelkontrol, tilsyn med hotel- og restaurationslokaler, visse socialmedicinske opgaver — omfattende tilsyn med pleje-, behandlings- og daginstitutioner, hygiejnen på klinikker og saloner, f. eks. frisørsaloner, hygiejnen på andre steder, hvor et større antal mennesker samles, f. eks. campingpladser, svømmebassiner, varmtvandsbadeanstalter og badestrande samt bortskaffelse og destruktions af affald af forskellig art.

Den omstændighed, at sundhedsvedtægtsbestemmelserne i de enkelte kommuner ofte er forskellige, har gennem længere tid givet anledning til kritik, idet det for borgerne er vanskeligt at forstå, at et forhold er forbudt i en kommune, mens det er tilladt i en anden — måske nærliggende kommune. Medens sådanne forhold måske tidligere i et vist omfang har kunnet forsvares, er det en naturlig følge af udviklingen i samfundsstrukturen og gennemførelsen af kommunalreformen, at der nu indføres ensartede, landsdækkende bestemmelser for de områder, der hidtil har været reguleret gennem indbyrdes afvigende lokale sundhedsvedtægter.

I overensstemmelse med hygiejnekommissionens forslag herom søges der ved nærværende bestemmelse tilvejebragt hjemmel for, at ministeren for forureningsbekæmpelse kan fastsætte landsdækkende regler til afløsning af de hidtidige sundhedsvedtægter. En generel regelfastsættelse vil — foruden en række teknisk-administrative fordele samt ensartethed ved fortolkningen — indebære, at de heri indeholdte bestemmelser hurtigt og med virkning for hele landet kan ajourføres i takt med udviklingen inden for de relevante tekniske og hygiejniske områder. Der kan henvises til den regulering af en række bygningsmæssige forhold, som finder sted i medfør af det i henhold til bygge-loven udstedte landsdækkende bygningsreglement, der administreres af de lokale bygningsmyndigheder.

Det som bilag til nærværende lovforslag optagne udkast til sådanne bestemmelser (reglementet) svarer på en række punkter til det udkast, som er indeholdt i hygiejnekommissionens betænkning (nr. 590/1970 side 112-130). I lighed med hygiejnekommissionen foreslås det, at bestemmelserne overvejende får karakter af *præventive retsforskrifter*, hvis formål vil være at undgå at forurening eller uhygiejniske tilstande overhovedet opstår; bestemmelserne indeholder således afstandskrav, indretningsforskrifter m. v., som på samme måde som bygningsreglementets bestem-